

CSÁK GYÖNGYI

Rezdülések

1. *megtévesztő nyomok
tengerpartra visznek,
vésőt tartó kéz fogad,
kőből faragja arcomat*

2. *nem tudom hányadszor
takarja ki a fény a partot
mióta közelében virradok,
szelíd állatok esznek tenyeremből
madarak, őzek,
oroszlánokat simogatok
akár az éden,
itt minden békés,
olajos zöld csillan
a fák levelein,
nektárt szürcsölő
kolibri ül egzotikus
virágszirmokon,
csak a tenger nyugtalan,
kék hullámverésben a mélység
szózatát hallgatom*

3. *pózt váltok,
hajlik irányomba
profilból szemlél,
ecsetre váltja a vésőt
új színt kever
szürkévé változik a háttér*

*impresszionista foltokon
Iaunus teléből átüt
szép növényi létem,
merészen bontom
pannon szirmaim*

**CSÁK GYÖNGYI (1950,
Kisvaszar, Baranya megye)
költő. Budapesten él. Leg-
utóbb megjelent könyve:
Mágnesevihar (2013).**

kipirult hasonlatok
remegnek a csend
monumentális vásznain

4. gyöngéden nézem, ahogy
vére permete hull
azok a képek őriznek engem
előszivárgók, fel-feltörök
az időben végtelen
csobogásom hallgatom

5. nem mentem közelebb
nem hallotta locsogásom,
Istennel és a tengerrel
beszéltem ma is

6. próbálom kitörölni
szemeimből az álmot,
riadtan észlelem
ébredés is folytatódik

7. tudtam, a reménynek soha
nem szabad elaludnia,
lám elindul, közeleg,
de csak a másik
beszédes lábnyomát
követi földemen

8. odafönn repülőgép
köröz színezüstben,
mint jövőnk jóslata

nem jön el a mi országunk,
hol ölelkezések körmeneteiben
hordáink körül hasad a rend,
nem lépünk át a körénk zápult
fullasztó világból újba,
mely méltó makacs teremtetőkhöz

9. hallottam kiáltást is,
mintha hozzám, nekem.
nem fordulhattam vissza
sosem állok meg,

*ha nem szólítanak
hangosan nevemen*

*10. közeledések és távolodások
szegélyezte úton
hátrálunk történetünkben,
az utolsó lépésig kitart
a büszkeség és vértként
tapad a roncstelep lélek elé*

*ugyanaz az anyag
rokonítja vonásaink
befelé nyelt könnyek
ingatják, de nem
mossák el határszéleink*

*(annyi szépet gondolok
magunkról most,
amikor a beszéd
érvényét veszti)*

*11. Isten marad és a völgy
parányi temploma,
áldozom és imádkozom*

*kimerült kincsesbányává
nem alázom a lényem
takaró romot –
s vonom meg, amit
az Isten belőlem
a másiknak szánhatott*

*12. évezredek sikoltottak
egyetlen pillanatban
kivilágosodott lassan
tompult a fájdalom idebenn
sok még az elhordatlan
kő, kavics-tengerig
hordom akár ezt a partot is*

*a kísérlet lényegét megértettem,
nem szabad más lelkéhez érni
labdát gurítani anakreóni lobbal,
mely dühösen visszamorcan*

*megszáll ismeretlen nyugalom,
bár a zöld erősen megfakult,
de az összes Van Gogh-i sárga
és Tizianó minden vöröse itt van*

*csak ne felejtsem el a színeket,
a melegbe terelő fémes sikolyt sem,
ha majd verébszürkületben
a szétszéledt csorda múgat*

*madarak szálljanak magvakért
véres tenyeremre,
zenélő szárnyaik kísérjenek
halál-végtelenbe.*

Groteszkek

Résen

*Valaki figyel
meddig terjedek.*

Rettenet

*Csörömpölő múltunk
halk nességé alázkodik.*

Kölcsön

Viszont
fájdítom
ha megint
megint.

Félelem

Magamra maradtál végleg.

Büszkeség

Lenni csiklandozza
hallgatásom is.

Ígéret

Marad
a fakuló
vörösben
csúfolódó
kékség.

Megszokás

Az első éppúgy az övé
mint az utolsó gondolat.

Holnap

Hiányzom akár egy mézcsepp
keserű teádból.